

Pytania prejudycjalne

Czy włoskie przepisy regionalne i krajowe ustanawiające wymóg zachowania minimalnych odległości między drogowymi stacjami paliw, a w szczególności art. 13 ustawy regionu Lacjum, znajdujący zastosowanie w sprawie zawisłej przed sądem i mający znaczenie dla jej rozstrzygnięcia, a także odnośne przepisy prawa krajowego (decreto legislativo nr 32/1198 z późniejszymi zmianami, ustawa nr 57/2001 oraz decreto ministeriale z dnia 31 października 2001 r.), w zakresie w jakim dopuszczają bądź w każdym razie nie zabraniają ustanowienia minimalnych odległości między drogowymi stacjami paliw we wspomnianym art. 13, w ramach wykonywania kompetencji należących do państwa włoskiego, są zgodne z prawem wspólnotowym a w szczególności z art. 43, 48, 49 i 56 traktatu WE oraz ze wspólnotowymi zasadami konkurencji gospodarczej i niedyskryminacji zawartymi w tym traktacie, tak jak przedstawiono w uzasadnieniu?

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) wydanego w dniu 9 lipca 2008 r. w sprawie T-70/06 Audi AG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 16 września 2008 r. przez Audi AG

(Sprawa C-398/08 P)

(2008/C 301/32)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Audi AG (przedstawiciele: adwokaci S. O. Gillert i dr F. Schiwiek)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 16 grudnia 2005 r. w sprawie R 237/2005-2 w zakresie, w jakim odwołanie od decyzji eksperta zostało częściowo oddalone;
- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego kosztami postępowania przed Trybunałem, Sądem Pierwszej Instancji i Izłą Odwoławczą.

Zarzuty i główne argumenty

Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94: Sąd, podobnie jak wcześniej Izba Odwoławcza, nie dokonał wystarczających ustaleń w zakresie każdorazowo omawianego właściwego kręgu odbiorców. Z uwagi na wielość towarów i usług oznaczonych zgłoszonym znakiem towarowym całościowe podejście nie jest dopuszczalne.

Przy dokonywaniu oceny charakteru odróżniającego Sąd zastosował ponadto zbyt surowe kryterium. Sąd nie uwzględnił, że również tak zwane slogany reklamowe mogą stanowić słowne znaki towarowe. Natomiast Sąd już z uwagi na fakt, że jego zdaniem w przypadku zgłoszonego znaku towarowego „Vorsprung durch Technik” mamy do czynienia ze sloganem reklamowym, zastosował surowsze wymogi dla stwierdzenia istnienia charakteru odróżniającego.

Naruszenie art. 63 rozporządzenia Rady nr 40/94: Sąd winien ograniczyć się do dokonania weryfikacji decyzji Izby Odwoławczej. Podnoszone przez strony nowe okoliczności faktyczne, które nie były przedmiotem decyzji Izby Odwoławczej, nie powinny być ani zostać dopuszczone przez Sąd, ani też uwzględnione w dokonywanej przez niego ocenie. Przy dokonywaniu oceny charakteru odróżniającego Sąd powołał się jednak na dokument załączony przez pozwanego dopiero do odpowiedzi na skargę. Stwierdzenie, że zgłoszony znak towarowy „Vorsprung durch Technik” nie wykazuje charakteru odróżniającego, zostało w decydującym stopniu oparte na treści tego dokumentu i dokonanej przez Sąd ocenie tej treści.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 1 lipca 2008 r. w sprawie T-266/02 Deutsche Post AG, popieranej przez Republikę Federalną Niemiec przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, popieranej przez Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste e.V. (BIEK) i UPS Europe NV/SA, wniesione w dniu 15 września 2008 r. (faks: 12 września 2008 r.) przez Komisję Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-399/08 P)

(2008/C 301/33)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: V. Kreuzschitz, J. Flett, B. Martenczuk, pełnomocnicy)

Pozostali uczestnicy postępowania: Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV, UPS Europe NV/SA, Deutsche Post AG, Republika Federalna Niemiec

Żądania wnoszącej odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego wyroku w całości;
- stwierdzenie zgodnie z art. 61 Statutu Trybunału Sprawiedliwości, że skarżąca nie wykazała, iż decyzja narusza art. 87 ust. 1 WE i oddalenie w związku z tym skargi. Tytułem żądania ewentualnego Komisja wnosi o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Pierwszej Instancji;
- obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Drugą stroną postępowania odwoławczego jest Deutsche Post AG (DPAG), duże przedsiębiorstwo międzynarodowe prowadzące działalność w zakresie usług pocztowych, które otrzymało istotne płatności wyrównawcze z zasobów państwowych. W odrębnej decyzji wydanej w 2002 r. zgodnie z art. 82 WE, która nie została zaskarżona, Komisja stwierdziła, że DPAG nadużyła pozycji dominującej poprzez stosowanie cen niepokrywających kosztów na rynku paczek. Jako że w rozpatrywanym okresie DPAG odniosła wszędzie straty, ta agresywna polityka cenowa mogła być finansowana jedynie z zasobów, które przedsiębiorstwo otrzymało jako wyrównanie finansowe.

W niniejszym odwołaniu chodzi głównie o kwestię, jaką metodę analizy Komisja mogła zastosować w szczególnych okolicznościach niniejszego przypadku, aby stwierdzić istnienie bezprawnej pomocy przyznanej DPAG.

Według metody, za którą Sąd Pierwszej Instancji opowiedział się w zaskarżonym wyroku, wszystkie koszty i przychody przedsiębiorstwa związane z usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym w okresie odniesienia powinny zostać zbadane pod tym kątem, czy przedsiębiorstwo otrzymało od państwa nadmierne wyrównanie finansowe. Gdyby wystąpiła nadmierna rekompensata, można by z tego wywnioskować, że te zasoby zostały również użyte do finansowania nieuczciwej polityki cenowej na sąsiednim rynku usług przewozu paczek od drzwi do drzwi.

Zdaniem Komisji zgodnie z metodą, która została zastosowana w decyzji, ustalone zostają kwoty deficytu powstałego na sąsiednim rynku na skutek nieuczciwej polityki cenowej oraz stwierdza się, czy te kwoty deficytu zostały wyrównane czy też nie przy użyciu zasobów państwowych. Jeżeli takie wyrównanie zostaje stwierdzone i gdy nie ma innego źródła finansowania (w postaci własnych środków przedsiębiorstwa), należałoby stąd wywnioskować, że zasoby państwowe zostały użyte do finansowania nieuczciwej polityki cenowej na sąsiednim rynku usług przewozu paczek od drzwi do drzwi.

Komisja uważa metodę zastosowaną w swojej decyzji za prawidłową. Przy jej pomocy — na podstawie logicznego ciągu argu-

mentacyjnego, który obejmuje również założenie, że pieniądze muszą w końcu skądś pochodzić — można wyciągnąć wniosek o istnieniu niezgodnej z prawem pomocy państwa. Ani ciąg argumentacyjny, ani okoliczności faktyczne leżące u jego podstaw nie zostały zakwestionowane w zaskarżonym wyroku. Mimo to Sąd Pierwszej Instancji wychodzi w zaskarżonym wyroku bez dalszego wyjaśnienia z założenia, że w rachubę wchodzi tylko pierwsza metoda.

Komisja podnosi następujące zarzuty: Artykuł 87 ust. 1 WE i art. 86 ust. 2 WE zostały naruszone z tego powodu, że postanowienia te zostały błędnie zinterpretowane w zaskarżonym wyroku w ten sposób, iż wykluczają one metodę niekwestionowaną poza tym w zaskarżonym wyroku, która umożliwia na podstawie logicznej, niezbitej argumentacji wyciągnięcie wniosku o istnieniu pomocy państwa niezgodnej ze wspólnym rynkiem. Następnie Komisja powołuje się na niewłaściwość Sądu Pierwszej Instancji i na naruszenie art. 230 WE, jako że Sąd Pierwszej Instancji przekroczył zakres swojej właściwości i wyszedł poza uprawnienia kontrolne przewidziane w art. 230 WE, jak również na art. 36 Statutu Trybunału Sprawiedliwości, jako że Sąd Pierwszej Instancji nie uzasadnił niezgodności z prawem metody zastosowanej w decyzji.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (Chancery Division) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 17 września 2008 r. — Football Association Premier League Ltd, NetMed Hellas SA i Multichoice Hellas SA przeciwko QC Leisure, Davidowi Richardsonowi, AV Station plc, Malcolmowi Chamberlainowi, Michaelowi Maddenowi, SR Leisure Ltd, Phillipowi George'owi, Charlesowi Houghtonowi i Derekowi Owenowi

(Sprawa C-403/08)

(2008/C 301/34)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

High Court of Justice (Chancery Division)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Football Association Premier League Ltd, NetMed Hellas SA i Multichoice Hellas SA

Strona pozwana: QC Leisure, David Richardson, AV Station plc, Malcolm Chamberlain, Michael Madden, SR Leisure Ltd, Phillip George Charles Houghton i Derek Owen